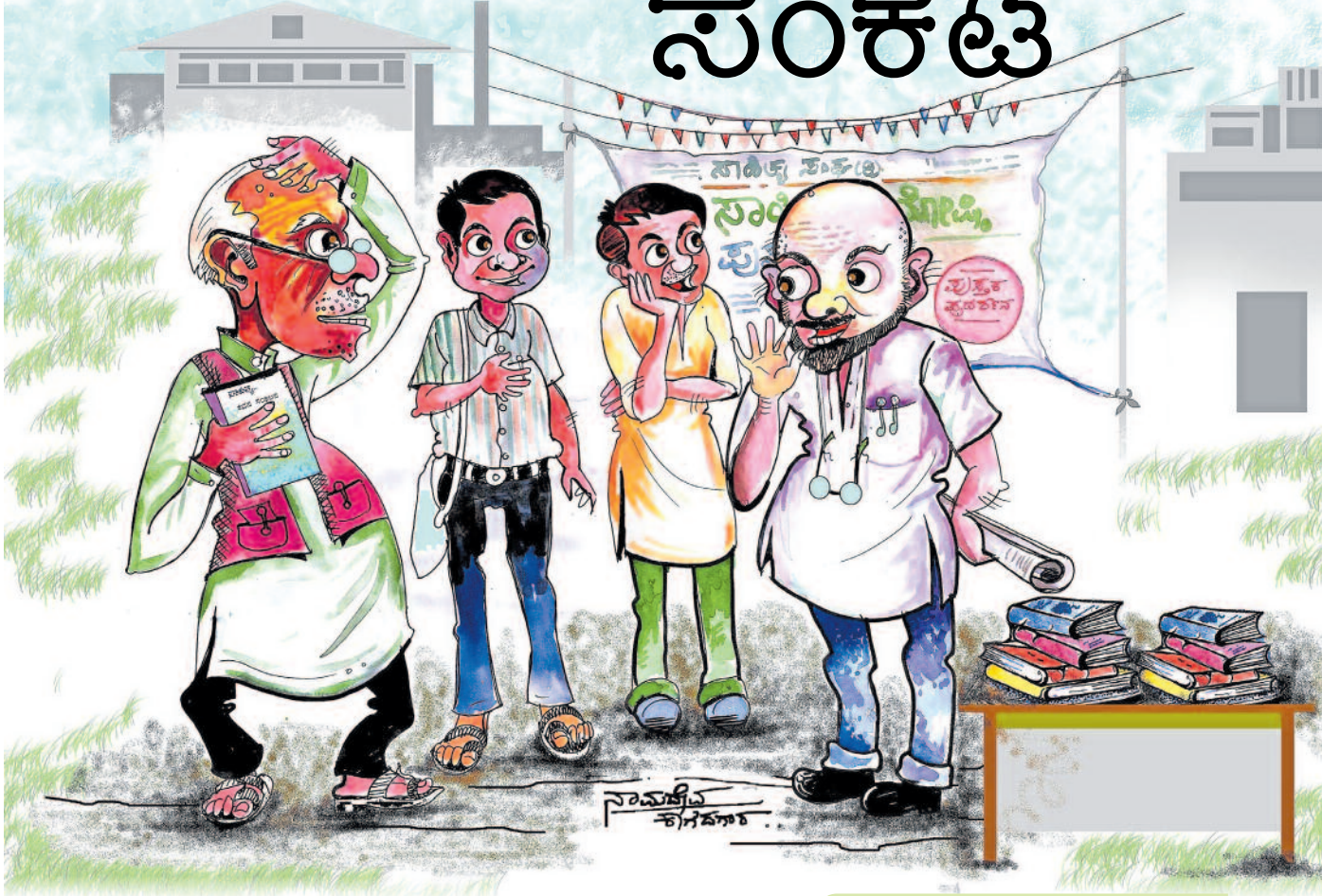

ಸಾಹಿತಿಗಳ ಸಂಕಟ

■ ಮಣ್ಣೆ ರಾಜು

‘ಸಾಹಿತ್ಯ ಗೋಷ್ಠಿಗಳಿಗೆ ಜನ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ, ಜನರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಆಸಕ್ತಿ ಕಮ್ಮಿಯಾಗಿದೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಅವಸಾನದ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿದೆ...’ - ಮಾತು ಆಡುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಸೋಡಾಗ್ಲಾಸ್ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಕಣ್ಣಂಚಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಜಿನುಗಿತ್ತು. ಗ್ಲಾಸ್ ತೆಗೆದು ಒರೆಸಿಕೊಂಡರು. ಸಭೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಇತರ ಸಾಹಿತಿಗಳೂ ಒರೆಸಿಕೊಂಡರು.

‘ಬಸ್ ಸ್ಟಾಂಡಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಆಡಿಸಿದ್ದೆ, ಹಾವು ಆಡಿಸಿದ್ದೆ ಜನ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಕವಿಗೋಷ್ಠಿ, ವಿಚಾರಗೋಷ್ಠಿ ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಬ್ಯಾನರ್ ಕಟ್ಟಿ, ಕುರ್ಚಿ ಹಾಕಿದರೂ ಜನ ಬರಲಿಲ್ಲ’ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸಾಹಿತಿ ಗಡ್ಡ ಕೆರೆದುಕೊಂಡು ಸಂಕಟ ತೋಡಿಕೊಂಡರು.

‘ನನ್ನ ಪುಸ್ತಕ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಮಾರಂಭಕ್ಕೆ ಎರಡು ಸಾವಿರ ಇನ್ನಿಟೇಷನ್ ಹಂಚಿದ್ದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪರ್ಸೆಂಟ್ ಜನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ’

ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸಾಹಿತಿ ದುಝಿ ನುಂಗಿಕೊಂಡರು.

‘ನನ್ನ ಕವನ ಸಂಕಲನ ಬಿಡುಗಡೆ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಟ್ಟಿನ ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿಸಿದ್ದೆ. ಒಬ್ಬಟ್ಟಿನ ಊಟವಿದೆ ಎಂದು ಇನ್ನಿಟೇಷನ್‌ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಿಂಟ್ ಹಾಕಿಸಿದ್ದೆ. ಆದ್ರೂ ಫಂಕ್ಷನ್‌ಗೆ ಎರಡು ಸಾಲಿನಷ್ಟು ಜನ ಬರಲಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಜುಬ್ಬದ ಸಾಹಿತಿ ಹೇಳಿದರು.

‘ಮೊನ್ನೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ ಘನಂಧಾರಿ ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನ ಕರೆಸಿ, ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ, ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಮೆಸೇಜ್ ಕೊಡಬೇಕು ಅಂತ ವಿಚಾರ ಸಂಕರಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದ್ದೆವು. ಆದರೂ ಜನ ಬರೋದಾ ಬೇಡೆ. ದೊಡ್ಡ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಎದುರು ಕುತ್ತಿಗೆ ಹಿಚುಕಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಯಿತು ನನಗೆ...’ ಎಂದು ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಘಟನೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಹಲ್ಲು ಮಸೆದು ನೋವು ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

‘ಮನೆ ಮಠ, ಕೆಲ್ಲ ಕಾರ್ಯ ಬಿಟ್ಟು ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಕುಳಿತವರಂತೆ ಕುಳಿತು ನಾವು ಕಥೆ, ಕವನ, ಕಾದಂಬರಿ ಬರೆಯೋದು ಯಾರಿಗೋಸ್ಕರ? ಜನರಿಗೋಸ್ಕರ ತಾನೆ? ಜನರೇ ಇಂಟರಸ್ಟ್ ತೋರಿಸದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಏನೀ ಬೆಲೆ...’ ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿ ಉರಿದುಬಿದ್ದರು.

‘ಮದ್ದೆ, ನಾಮಕರಣ, ಬರ್ತ್‌ಡೇಗೆ ಹೋಗಿ ಮುಯ್ಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಬರ್ತಾರೆ. ಕವಿಗೋಷ್ಠಿಗೆ ಬಂದು ಕವನ ಕೇಳಿ, ಮುಯ್ಯಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಅಂದರೂ ಜನ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ ಛೇ...’ ಎಂದು ನೋವು ನುಂಗಿದರು ಕಾವ್ಯಪ್ರೇಮಿ ಸಾಹಿತಿ.

‘ನಾನು ಎಷ್ಟೊಂದು ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದೀನಿ. ಎಲ್ಲಾ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳಿಗೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದೀನಿ, ಸೇಲ್ ಆಗ್ಲಾನೇ ಇಲ್ಲ’ ಪಾಪದ ಸಾಹಿತಿ ಸಂಕಟಪಟ್ಟರು.